

Le rêve, le soupir, l'espoir de nos ancêtres,
Crois-tu qu'ils ont servi, combattu pour des maîtres ?
L'amour de la patrie fut leur seule passion,
Et de l'humanité libre la mission.
Ce n'est pas vrai qu'aux rois nous ayont fait l'aumône ;
Nous servions l'Italie, nous ne servions personne.

Παρά τοῖς τοιοῦτοις ἀνδράσιν ἡ στοργή εἶνε ἰσχυροτάτη. Γινώσκωμεν μετὰ πάσης λατρείας ἠγάπησε τὴν μητέρα του, ἧς ἔφερε πανταχοῦ κατὰ τὴν ὀδύσσειάν του τὴν εἰκόνα ὡς περιպτον, ἣν ἐπανεβλέπε καὶ μεθ' ἧς ἀνεστρέφετο ἐν ὄνειροις ὥσπερ μετὰ ζώσης, καὶ πρὸς ἣν προσήχετο μετὰ πεποιθήσεως καὶ ἐλπίδος. Διηγῆθημεν δὲ ἀλλαγῶ μετὰ πόσου πάθους ἠράσθη τῆς Ἀνίττας, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα. Ἀριστα βεβαίως θὰ ἐπραττεν ἂν ἐτήρει πίστιν διαρκῆ πρὸς τὸν πρῶτον τοῦτον, ὠραῖον καὶ ἠρωϊκὸν ἔρωτα· ἀλλ' ἡ φύσις δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ χαρίσῃ πάσας τὰς τελειότητας· ἀπεναντίας ἔθηκεν ἐντὸς τοῦ αἵματός του ἰσχυρὰν καὶ ἀκάθεκτον μίαν ἀτέλειαν, τὴν πρὸς τὴν ἠδυπάθειαν ῥοπήν.

Ἐνταῦθα δὲ τοῦ λόγου ἀφικόμενοι, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου τούτου εἴπομεν· τὸ κεφάλαιον τῶν ἐρώτων τοῦ Γαριβάλδου εἶνε θέμα, ὅπερ δὲν δυνάμεθα νὰ διαπραγματευθῶμεν. Προστίθεμεν μόνον, ἐπειδὴ ὑπάρχει ἐν Καπρέρα πλάξ ἐπιτυμβία, ἧς τὴν ἐπιγραφὴν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἅπας ὁ κόσμος ἀνέγνω, ὅτι ἡ Ἀννίτα Γαριβάλδου ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ὁποίας ἐστὶ γεγραμμένον ὅτι ἐγεννήθη τὴν 5 Μαΐου 1859 ἀπεβίωσε δὲ τὴν 25 Αὐγούστου 1875, δὲν εἶνε θυγάτηρ τῆς κυρίας Φραγκίσκης Ἀρμोजίνου. Ἡ κόρη αὕτη ἦτο τέκνον κυρίας τινὸς ἐκ Νικαίας μεθ' ἧς ἔοχε σχέσιν ὁ Γαριβάλδης κατὰ τὴν μεταξὺ τοῦ 1856 καὶ 1857 περίοδον ὅτε ἐποίει συχνὰ ταξείδια μεταξὺ Νικαίας καὶ Καπρέρας. Ἡ ῥηθείσα κυρία εἰς καλὴν ἀνήκουσα τάξιν ζῆ εἰσέτι καὶ ἴσως ἐν στενοχωρίᾳ ἐν τῇ γενεθλίῳ πόλει· διὰ τοῦτο καλὸν κρίνομεν ν' ἀποσιωπήσωμεν τὸ ὄνομά της.

Ἡ αἰτία δι' ἣν συνεζέυχθη κατόπιν μετὰ τῆς Ραϊμόνδης καὶ οὐχὶ μετὰ τῆς κυρίας ταύτης μεθ' ἧς ἔτεκνοποίησεν, ἔκρινε δὲ καλὸν νὰ νομιμοποιήσῃ τὸν Μαύλιον, τὴν Κλαιλιάν καὶ τὴν Ροζίταν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν Ἀννίταν, τέκνον καὶ αὐτῆν, ὡς πάντες οἱ ἀδελφοὶ της, ἐξ ἔρωτος, εἶνε πρόβλημα ὅπερ ἡ ἱστορία ἔτι δὲν ἔλυσε, θὰ πράξῃ δὲ καλῶς, μὴ ἐμβαθύνουσα ἐν αὐτῷ ὅπως τὸ λύσῃ. Τὰ αἴτια δι' ἃ ἀγαπᾷ τις καὶ δὲν νυμφεύεται, νυμφεύεται καὶ δὲν ἀγαπᾷ καὶ παύει τοῦ ἀγαπᾶν ἀφότου νυμφευθῆ, εἶνε αἰνίγματα τοῦ τυφλοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἐρωτος, ὧν οὐδεὶς θνητὸς εὔρε μέχρι τοῦδε τὴν λύσιν.

Ἀφήσωμεν λοιπὸν αὐτὸν μετὰ τοῦ φορτίου τῶν ἐρωτικῶν του ἁμαρτιῶν πρὸ τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου ὅπου κατὰ τὴν δίκην κρίνονται αἱ

πράξεις καὶ αἱ προθέσεις, αἱ ἐλαφρυντικαὶ καὶ αἱ ἐπιβαρυντικαὶ περιπτώσεις.

Ὁ Γαριβάλδης, κακὸς συνωμότης ὡς καὶ ἐν ταῖς συνωμοσίαις τοῦ ἔρωτος, ἐνήργησεν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ μὴ ἀποκρύψας ποτὲ ὅτι ἠσθάνετο καὶ ὅτι ἐπόθει. Ἐπραξε καὶ τι πλέον. Ὅστις-δήποτε ἄλλος εἰλικρινέστερος καὶ τολμηρότερος ἐραστῆς θὰ εἶχε τὴν πιθανότητα ὅτι ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν πράξιν του. Ἀλλὰ τοιαύτην ἐλπίδα δὲν εἶχεν ὁ Γαριβάλδης. Ἐπὶ ἡμῶν αἰῶνα περιπτο ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου οἱ ὀφθαλμοὶ ἔμειον ἀτενῶς προσηλωμένοι ἐπ' αὐτοῦ· οὐδ' ἐν βῆμα ἠδυνήθη νὰ ποιήσῃ ποτὲ οὐδ' ἐν νεῦμα, οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ, οὐδὲ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, οὐδὲ νὰ λάβῃ ὡς συντρόφους ἕνα ἢ πλείονας φίλους, χωρὶς νὰ ἴδωσι τοῦτο μυριάδες θυμάτων καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀναγγείλωσι μυριάδες χειλέων.

Τοιοῦτος τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ὁ κλήρος. Πάντες γινώσκουσιν ἐκ μνήμης τὰς δεκατρεῖς συζύγους τοῦ Καίσαρος· ἀλλ' οὐδεὶς γινώσκει ποσᾶκις τῆς ἡμέρας ὁ ἀπελευθερὸς εἰσῆρχετο ἐντὸς τῶν οἰκῶν τῆς ἀκολασίας ἐν Ῥώμῃ.

Τοιαύτη ὑπῆρξε καὶ τοῦ Γαριβάλδου ἡ τύχη. Ἄν ἤθελε διαγάγει ἀσημον βίον, ἡ ἱστορία τῶν συζύγων καὶ τῶν υἱῶν του ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυκεῶνος τῆς ἐρωτικῆς ἀκρασίας τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἤθελε παρέλθει ἀπαρατήρητος. Ἀλλ' εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ χρόνος ἀποξέων τὰς τελευταίας σκωρίας αἰτίνας καλύπτουσιν ἔτι τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ἡρώος, θὰ θάψῃ αὐτὰς εἰς τὴν λήθην.

X...

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Περιγραφή

τοῦ μαθητικοῦ βίου ἐν Γερμανίᾳ.

Συνίεσις 1881 σελ. 658.

Πλάσις τοῦ χαρακτῆρος τοῦ φοιτητοῦ ἐν τῷ βίῳ.—Αἰθουσα ἀκροάσεων καὶ ξενοδοχείον.

Ἐμνημονεύσωμεν ἀνωτέρω οἶαν ἐπίδρασιν ἀσκει ὁ Goethe ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν τοῦ σπουδαστοῦ πράξεων. Ἀλλ' ὁ μέγας οὗτος ποιητὴς ἐπίδραξ ἔτι σπουδαιότερον ἐπὶ τῶν κυρίων αὐτοῦ ἀσχολιῶν. Κατὰ τὴν γνώμην οὐχὶ ἀσημάντου μέρους φοιτητῶν λέγων ὁ Goethe ἐν τῷ *Tasso* τὸ γνωστὸν, ὅτι: «τὸ πνεῦμα σχηματίζεται ἐν τῇ ἡρμῷ, ὁ δὲ χαρακτῆρ ἐν τῷ βέσματι τῆς ζωῆς», ἔγραφεν ἔχων ἐν νῷ τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν. Ἐκαστος λοιπὸν σπουδαστῆς ἰκανῶς ἀναπτύξας τὸ πνεῦμα ἐν τῇ εἰδυλλιακῇ ἡρμῷ τοῦ γυμνασίου, βλέπει νῦν, εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἐλευθερίαν, ἐπελθούσαν τὴν ἀρμολίαν σιγμῆν ὅπως ἀναπτύξῃ καὶ τὸν ἀτομικὸν χαρακτῆρα, διὸ καὶ ἄφροτος καὶ ἀδέσμευτος ῥίπτεται εἰς τὸ βέσμα τοῦ κόσμου. Τούτου δ' ἕνεκα ὁ ἄθυμος σπουδα-

στές ἐν τῷ βρώματι τοῦ βυρτσβουργείου κόσμου ζῆ πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ χαρακτήρος του τακτικῶς καὶ κατὰ γράμμα ὡς ἀκολούθως. Τὸν πρὸ μεσημβρίας χρόνον διέρχεται ἔχων ζάλην ἐξ ἐωλοκρασίας καὶ προγευματίζων ἐν τινι ζυθοπωλείῳ, τὴν μεσημβρίαν κορέννεται φαγητῶν, καὶ περιπίπτει εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς χασμώδους μελαγχολίας τῆς πέψεως, ἧτις διαρκεῖ μικρὸν χρόνον μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε πρὸς ἀποτίναξιν αὐτῆς ἀρχεται ῥοφῶν καφὸν ὑδαρῆστατον καὶ παίζων χαρτία ἢ σφαιριστήριον. Ἡ ἑσπέρα εἶτα ἀρχεται μὲ πρᾶθόν τι μέθην, ὅπερ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου αὐξάνεται ἰσχυρῶς εἰς ἀληθῆ μέθην. Ἄλλ' οὐδὲν φαίνεται εἰς αὐτὸν καταλληλότερον πρὸς ἀνάπτυξιν χαρακτήρος, καὶ ἀρμόζον εἰς εὐεξίαν τοῦ σώματος ὅσον τὸ περιφέρεισθαι ἀνὰ τὰς εὐρείας καὶ στενάς εὐθείας καὶ καμπύλας ὁδοὺς καὶ στενωποὺς τῆς πόλεως. Πλὴν δὲ τῶν ὑπὸ τὰ παράθυρα καὶ κατὰ τὰς μᾶλλον συχνάζομένας ὁδοὺς περιπάτων, εἴτε ἐν τῷ βασιλικῷ κήπῳ καὶ ἐν τῇ πλατείᾳ δενδροστοιχία, τῇ κυκλόσῃ ὡς ζώνη καταπρασίνη τὴν πόλιν, τόπος ἀγαπητὸς καὶ τὰ μάλιστα ὑπὸ τῶν φοιτητῶν συχνάζομενος εἶνε ἡ ἀγορά. Πλατεῖα εὐρεῖα, κυκλωμένη ὑπὸ μεγάλων οἰκοδομῶν τετραωρόφων καὶ πεντωρόφων εἶνε μέχρι μεσημβρίας κατὰ μεσσοστος νεανίδων, κυριῶν καὶ. . . λαχανικῶν. Ὁ μὴ ἰδὼν ἀγορὰν γερμανικῆς πόλεως δὲν δύναται νὰ φαντασθῆ τὴν κατανάλωσιν, ἣν ὑφίστανται ὅλα τὰ ὀδυρὰ προϊόντα τῆς γῆς ἀπὸ τῶν κρομμύων καὶ ραφανίδων μέχρι τῶν μυριῶν καὶ ἐνὸς εἰδῶν καὶ ποικιλιῶν τῶν λαχάνων. Ὁρη ὀλόκληρα γεωμήλων, ἀμαζαὶ μεγάλαι φορτηγαὶ μυρίαὶ μόλις ἀντέχουσαι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν λαχάνων, πυραμίδες κρομμύων καὶ γογγυλίων καὶ τεύτλων καὶ ραφανίδων μελανῶν κείνται ἐν ὑπαιθρίῳ ἐκθέσει. Τότε δὲ καὶ μόνον μετὰ τοιαύτης ἐκθέσεως ἐπίσκεψιν δύναται τις νὰ ἐξηγήσῃ διατί πᾶσα οἰκία ἀπόζει λαχανωδῶς, καὶ διατί αἱ κυριαὶ ἀντὶ ἀνθοδέσμης ἀνὰ τὰς ὁδοὺς προτιμῶσιν ἐνίοτε νὰ κρατῶσι διὰ τῶν χειρῶν ἀνθοκράμβην πελωριαν. Ἐν τῇ ἀγορᾷ λοιπὸν ταύτῃ ὁ φοιτητῆς παρατηρεῖ ὑπὸ τὸν πλατὺν αὐτῶν πῖλον τὰς ἀγοραζούσας λαχανικὰ κυρίας καὶ δεσποινίδας λείγει τι ἐξ ὄλων τῶν καρπῶν, δῆθεν δοκιμάζων πρὸς ἀγορὰν, ἐρεθίζει δι' ὄλων τῶν κακοσημάντων ὑπαινιγμῶν καὶ λογοπαιγιῶν τὰς ἀγαθοκάρδους πωλητριάς, καὶ προκαλεῖ παρ' αὐτῶν ὀρθοῶν πολυτιμοτάτων βλασφημιῶν καὶ ὕβρεων. Ἐν ταῦθα γίνονται αἱ κρίσεις καὶ συγκρίσεις τῶν ἀγοραζουσῶν καλλωνῶν, ἐνταῦθα κατατρίβονται οἱ πόδες ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου εἰς τὴν κατὰ πᾶσας τὰς διευθύνσεις ἐξερεύνησιν τῆς ἀγορᾶς πρὸς ἀναζήτησιν γνωστῆς τινος ξανθῆς λεπτῆς κορασίδος ἢ, ἃς τὸ εἶπωμεν, καὶ χονδροειδοῦς τινος παχυσώμου ὑπηρετριάς.

Ἄλλοτε παρακολουθεῖ ὁ σπουδαστῆς τὰς νεά-

νιδας μεταβαίνουσας εἰς τὴν ἐπὶ λαμπρᾶς τοποθεσίας κειμένην πλησίον Μονῆν, καὶ συμπροσέχεται μάλιστα, ἐὰν εἶνε ἀνάγκη, καὶ συμβυθίζεται μετ' αὐτῶν ἐν εὐσεβεῖ θρησκευτικῷ αἰσθηματι ὅταν αὐταὶ καθήμεναι ἢ γονατίζουσαι προσεύχονται ἐν τοῖς πρὸ τῆς Μονῆς προσευχητηρίοις σταθμοῖς, ἢ ἀνέρχεται καὶ ὑπερβαίνει, ὅπως ποτὲ ὁ Ἀννίθας τὰς Ἄλπεις μετὰ καμήλων καὶ ἐλεφάντων, τὸν βορείως τῷ Βυρτσβουργῶ κείμενον βουνόν, ὅπως ἐν τῇ ἐκείθεν κειμένη Καπύῃ, τῇ φερούσῃ τὸ πέζον ὄνομα «Ξηροπόταμος» (Dürbach), παραδοθῆ εἰς διασκεδάσεις.

Ἄπανταχοῦ βλέπει τις τὸν ἀγαθὸν καὶ εὐθυμον σπουδαστὴν καὶ ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας ἐν καλοκαιρίᾳ καὶ κακοκαιρίᾳ. Μίαν μόνην ἡμέραν ἀποφεύγει ὡς προκαλοῦσαν αὐτῷ ὀλιβεράν στενωχωρίαν, τὴν συνοικίαν τῆς πόλεως, ἐν ᾗ κείται τὸ πανεπιστήμιον μετὰ τῶν παραρτημάτων του, ἐκ φόβου μὴ ἐξ ἀπροόπτου τινὸς συμπτώσεως τὸ φέρῃ ὁ διάβολος καὶ παρασυρθῆ εἰς αἰθουσάν τινα ἀκροάσεως.

Εἶνε δὲ ὄντως περίεργον, ὅτι τὸ ἀξιοπρεπὲς καὶ φαῖον ἐκ γῆρας οἰκοδόμημα τοῦ πανεπιστημίου οὐδεμίαν ἐγείρει συμπάθειαν εἰς σημαντικὸν ἀριθμὸν τῶν υἱῶν τῶν Μουσῶν. Τὸ πανεπιστήμιον, σκέπτονται οὗτοι, εἶνε παλαιὸν, σκοτεινόν, μέλαν, καὶ ἐτοιμόρροπον οἰκοδόμημα, αἱ εἰσοδοὶ τὸν εἶνε στεναὶ καὶ δύσβατοι, αἱ κλίμακες λίαν ἀνάντεες, σκολιαὶ, καὶ κοπιαστικαὶ κατὰ τὴν ἀνάβασιν, ὁ ἀπὸ τῶν παραδόσεων ὄζει ἀπὸ πόρρωθεν ἀφορήτου λογιωτατοσύνης καὶ εἶνε κατὰ πλεῶς κοινορτοῦ ἐκ παλαιῶν βιβλίων, τὰ βάρη εἶνε σκληρὰ καὶ ἐνοχλητικὰ, ὁ καθηγητῆς ἐπὶ τῆς ἔδρας σοβαρὸς, μεμετρημένος, καὶ κεκομωμένος μέχρι λαιμοῦ, ἡ εἴσοδος εἰς τὴν βιβλιοθήκην φέρει δι' ἀληθοῦς λαβυρίνθου, ὥστε ἄνευ μίτου Ἀριάδνης τινὸς εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ τις ἐν αὐτῇ· ἐπειδὴ δὲ αἱ βυρτσβουργίδες κάραι, κατὰ τὸ γερμανικὸν ἔθος, φέρουσι τὰ πλεκτὰ αὐτῶν χειροτεχνήματα καθ' ἑκάστην εἰς τοὺς κήπους, ἔνθα εἶνε καὶ τὰ καφεῖα καὶ ζυθοπωλεῖα, ὁ φοιτητῆς στερούμενος τῶν μίτων τούτων δὲν ἀποτολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Πόσω δὲ ἀφ' ἑτέρου δὲν εἶνε ὠραῖαι καὶ πρακτικαὶ αἱ εἴσοδοι εἰς τὰ καφε-ζυθοπωλεῖα, πόσω ἀναγκυτικαὶ καὶ εὐάρεστοι δὲν εἶνε αἱ αἰθουσαὶ αὐτῶν, πλήρεις πάντοτε τῆς διαχύτου γαργαλιζούσης τὸν φάρυγγα ὀσμῆς ἀπὸ τοῦ μαγειρίου, πόσω δὲ δὲν εἶνε ἀξίεραστός, ἐπίχαρις, νέα, ὠραία, καὶ μάλιστα, ὅχι ὅπως ὁ καθηγητῆς μέχρι λαιμοῦ κεκομωμένη, ἢ ἐπὶ τοῦ μπουφῆ ἰσταμένη κόρη τῆς ζυθοπώλιδος ἢ ἡ κινῶσα ὑπηρετοῖα (Kellnerin); Εἶνε λοιπὸν ἄξιον ἀπορίας ἂν δὲν ἔχουσι τόσῃν ἐλκυστικῇν δυνάμειν αἱ παραδόσεις τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν, τὰ βαθυνοῦστατα προβλήματα τῆς φιλοσοφίας, τὰ λίαν ἐνδικφέροντα πειράματα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὅσων

ὁ ξυθὸς ζυθος, καὶ αἱ πλήρεις εὐγενοῦς οἴνου φιάλαι, τὰ πρόσφατα ὄστρεα, τὰ ἐψημένα χοιρομήρια, οἱ καπνιστοὶ σκλομοὶ, τὰ κεκομμένα σαλάμια ἐν λεπτοῖς τεμαχίσι, αἱ καπνιστὰὶ γλώσσαι καὶ ὄλον τὸ πλῆθος τῶν διαφορωτάτων καὶ ποικιλοτάτων τῆν θέων καὶ τῆν γεύσιν ἀλάντων τῆς γερμανικῆς μαγειρικῆς;

Γυμναστικά ἀσκήσεις τοῦ φοιτητοῦ. — Ἰππασία — Χορός. — Ξιφομαχία. — Μορομαχία.

Ὁ υἱὸς τῶν Μουσῶν ἐν Γερμανίᾳ διδάσκειται πάσας τὰς γυμναστικὰς τοῦ σώματος ἀσκήσεις, πρὸς δὲ τὴν ἰππασίαν, τὸν χορὸν, τὴν ξιφομαχίαν, ἕνεκα τῶν αὐτῶν ἀκριβῶς λόγων ἐξ ὧν ὠρμήθη καὶ ὁ Λέσσιγγ ἐν Λειψία, πρὸς ἐκμάθησιν αὐτῶν, τουτέστι πρὸς ἀποβολὴν τῆς ἀπὸ τοῦ γυμνασίου ἀμβλύτητος, ἀδεξιότητος καὶ σκαλιότητος τοῦ σώματος. Καὶ ἡ μὲν σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου ἐφρόντισε μητροικῶς περὶ τούτου, παρασχούσα καὶ παρέχουσα ἐκάστοτε τοὺς ἀναγκαίους διδασκάλους, καὶ ἰδίας αἰθούσας πρὸς διδασκαλίαν τῆς ξιφομαχίας καὶ τῆς ἰππευτικῆς ἄλλὰ παραδόξως πῶς φέρεται ὡς μητροικῶς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς χορευτικῆς, μὴ ἔχουσα οὔτε ἴδιον καθηγητὴν, οὔτε αἰθούσαν χοροῦ, οὔτε τοῦλάχιστον παρέχουσα τὰς οὐχὶ δυσχερῶς ἐν Βυρτσβούργῳ εὐρισκομένας νεαρὰς συνορχηστρίδας. Ἐπὶ πολὺ ἐκοπίασα νὰ ἐξιχνιάσω τὸ ἀλήθες αἴτιον τοιαύτης ἐκ μέρους τῆς συγκλήτου σπουδαίας παραμελήσεως διδασκαλίας, ἀναγκασιότατης εἰς τὴν νεολαίαν. Πρὸς τοῦτο θὰ συνετέλεσε πιθανῶς ἡ ἄρνησις τῆς ἀπόλυτος τῆς θεολογικῆς σχολῆς, διότι αἱ παραδόσεις τῶν καθηγητῶν αὐτῆς εἰσὶν ἔρημοι, ἢ ἡ σύγκλητος θὰ ἔχη ἀρκετὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἔμφυτον παιδαγωγικὴν τῶν νεαρῶν Γερμανιδῶν δύναμιν, αἵτινες μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῶν παιδικῶν πλαγῶν ἐθὺς ἀρπάζουσι τοὺς ἄνδρας ὅπως διδάξωσιν αὐτοὺς χορευτικῆν. Τοῦναντίον ὅμως ἡ σύγκλητος ἐφρόντισε τὰ μέγιστα διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ξιφομαχίας, οὐχὶ μόνον διορίσασα ἐξαιρετὸν διδάσκαλον ταύτης, ἀλλὰ καὶ παραχωρήσασα καὶ τὸν κατάλληλον ἠώρον, δωμάτιον συγκοινωνοῦν ἀμέσως μὲ εὐπολόγητόν τι διάσημον οἶνοπωλεῖον, πρὸς μείζονα εὐμάθειαν τῶν ξίφει μαχομένων φοιτητῶν. Τοιαύτη δὲ πρόνοια τῆς σεβαστῆς συγκλήτου δὲν ἦτο δυνατὸν ἢ ν' ἀμειψθῆ πλουσίως καὶ εὐγνωμόνως ὑπὸ τῶν φοιτητῶν. Πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς ξιφομαχίας δεικνύεται ὁ μεγαλειότερος ζήλος, καὶ καταβάλλεται ἡ μεγαλειότερα ἐπιμέλεια καὶ ἐπιμονή. Τόση δὲ εἶνε ἡ ἀφοσίωσις αὐτῶν εἰς τὸ μάθημα τοῦτο, ὥστε καὶ ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν περιπάτοις βλέπει τις τοὺς σπουδαστὰς ἐπαναλαμβάνοντα τὰ μαθήματα καὶ πλήττοντα τὸν ἀέρα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις διὰ τῆς ράβδου των.

Ἄλλ' ὅπως τὸ παιδίον δὲν μανθάνει τὸ τρέ-

χειν, ἵνα κατόπιν δι' ὄλου τοῦ τοῦ βίου διέρχεται τὰς ὁδοὺς διὰ τῶν ἀμαξῶν ἢ τῶν ποδηλάτων, ὅπως ὁ κυνηγὸς δὲν ἀσκεῖται πρὸς εὐθυβολίαν ἵνα ἔχων τὸ ὄπλον ἐν τῇ γωνίᾳ πλέκη περικνημίδας, οὕτω καὶ ὁ σπουδαστὴς δὲν χαλυβιδῷ τοὺς μυῖνας τῶν βραχιόνων του ἐν τῇ ξιφομαχίᾳ, ὅπως φονεῖ μίας καὶ κώνωπας μὲ τὸ ἐκμυστήριον.

Καὶ μέχρις μὲν ἐδῶ, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, σοὶ ἔδειξα τὸν σπουδαστὴν κατὰ τὴν ἡμερον αὐτοῦ ζωὴν ὑπὸ τὸν πρᾶυν οὐρανὸν τοῦ Βυρτσβούργου, κυκλοῦμενον ὑπὸ περωτῶν ἐρατεινῶν ψυχῶν, μεταξὺ ζύθου καὶ οἴνου καὶ μεταξὺ ἐφθῶν κρεάτων, καρπῶν τῆς δύσεως καὶ ἄλλων παντοίων γαργαλιματάων διερχόμενον τὸν βίον. Ἄλλ' ἰδοὺ ἤχει ἀπὸ τοῦδε ἡ πολεικὴ σάλπιγξ καὶ ἀκούεται τὸ ἄγριον ἐγεργήριον. Ἐρεθισθέντες ἀπὸ ἓνα βλάκα» ἀνεγείρονται οἱ εἰθισμένοι ἐν ὄπλοις Βυαρροὶ καὶ Φραγγόνοι, οἱ Νασαῖοι καὶ Βεστφολοὶ, οἱ Παραμαῖνοι καὶ Παραρρήνιοι, ἀνίστανται οἱ μαχηταὶ σπουδασταὶ τοῦ σωματείου Ἀρμινίας καὶ Μακαρίας εἰς ἀνθρωποκτόνους μονομαχίας. «Ἰὼ Ἰὼ, πῶς λάμπουσι τὰ σιδηροβῶτα ξίφη τουῶτατα. Ἰὼ πῶς συρίζουσιν αἱ τέταρται καὶ αἱ τρίται, πῶς οἱ μὲν καταξέουσι τοὺς δὲ, καὶ πῶς αἱ τομαὶ τῶν ξιφῶν διήκουσι διὰ τῶν στομάτων. . . .» Τὸ γερμανικὸν αἷμα ῥέει ἐπὶ γερμανικοῦ ἐδάφους, ὅπως κατὰ τὰς μάχας τῆς Χελμστάδης καὶ τῆς Ῥοσβρύννης. Καὶ ἂν δὲ τὸ πρόσωπον κατακρουρηθῆ καὶ καταταμῆ τεμαχιδὸν, καὶ ἂν ῥιφῆ ὡς ὄνος παραγεμισμένη διὰ φαρμάτων καὶ ἂν αἱ χειρουργικαὶ καρφοβελόναι σχηματίζουσι τὰ σχήματα τῶν ἱμάντων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑπόδησιν, ὁ γνήσιος Γερμανὸς σπουδαστὴς ἀδιαφορεῖ. Ἀρκεῖ ὅτι θὰ τῷ μείνωσιν οὐλαὶ μετὰ τὸν μαθητικὸν βίον, ὅτι θὰ διακρίνεται δι' ὅλης τῆς ζωῆς ὡς μονομαχίστας καὶ ὅτι θὰ φέρῃ μέχρι τοῦ τάφου κεχαραγμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου διὰ πορφυρῶν σημείων τὰ ἴχνη τῶν νεανικῶν εὐτυχῶν χρόνων. Ὅταν δὲ ἠγήσῃ καὶ ἡ σάλπιγξ ἡ ἐξεγείρουσα ἐκ τῶν τάφων τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως προσέλθωσι πρὸ τοῦ τρομεροῦ δικαστηρίου, τότε μεταξὺ τῶν γυμνῶν προσερχομένων, ὅταν ἐλλείπει πᾶν ἄλλο γήινον γνώρισμα τῆς τάξεως εἰς ἣν ἕκαστος ἀνήκει ἐν τῇ γῆ, τότε ὁ θυρωρὸς Πέτρος, ὁ καλὸς ὠτοκόπτης, ὡς μᾶς τῶν σπουδαστῶν, ὁ καλὸς ὠτοκόπτης, ὡς μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία τοῦ Μάλχου, ἀναγνώριζον τὸν εὐθυμον καὶ χαρίεντα σπουδαστὴν ἀπὸ τὸ κατακρουρημένον καὶ παραμεμορφωμένον πρόσωπον θέλει ἀνοίξει προθύμως καὶ μειδιῶν εἰς αὐτὸν τὰς πύλας, καὶ ὀδηγήσει εἰς τὴν οὐρανίαν Βαλλάλλαν, εἰς τὰς σκηνὰς τῆς αἰωνίας μακαριότητος.

[Ἐπεται συνέχεια].